

TROENS
LØB

R.C. SPROUL

R.C. SPROUL

TROENS

LØB

Originally published in English under the title *The Race of Faith*
© 2016 by R.C. Sproul

Published by Ligonier Ministries
421 Ligonier Court
Sanford, Florida 32771, U.S.A.
Ligonier.org

Translated by permission. All rights reserved.

Dansk udgave: © 2025 NordicHope Press

Oversættelse: NordicHope Press

Redaktør: Mika Kaltoft

Korrektur: David Christensen

Omslagsdesign: Ligonier Library template

Opsætning: MD Book Designs

Bibeltæst bringes med tilladelse fra Det Danske Bibelselskab og er fra den autoriserede oversættelse af Bibelen fra 1992. © Det Danske Bibelselskab 1992.

ISBN: 978-87-94483-00-1

1. udgave, 1. oplag

Find flere bibeltro ressourcer og artikler på:
www.nordichopepress.dk

DEN APOSTOLSKE TROSBEKENDELSE

“Vi forsager Djævelen og alle hans gerninger og alt hans væsen.

Vi tror på Gud Fader, den Almægtige, himlens og jordens skaber.

Vi tror på Jesus Kristus, hans enbårne Søn, vor Herre, som er undfanget ved Helligånden, født af Jomfru Maria, pint under Pontius Pilatus, korsfæstet, død og begravet, nedfaret til dødsriget, på tredje dag opstanden fra de døde, opfaret til himmels, siddende ved Gud Faders, den Almægtiges, højre hånd, hvorfra han skal komme at dømme levende og døde.

Vi tror på Helligånden, den hellige, almindelige kirke, de helliges samfund, syndernes forladelse, kødets opstandelse og det evige liv.”

Indholdsfortegnelse

Introduktion	
Jagten på herlighed	9
Kapitel 1	
Livets løb	13
Kapitel 2	
Hvad er tro?	19
Kapitel 3	
Gud Fader	25
Kapitel 4	
Kristi person og gerning (Del 1)	31
Kapitel 5	
Kristi person og gerning (Del 2)	37
Kapitel 6	
Helligånden og kirken	45
Kapitel 7	
Tilgivelse, opstandelse og evigt liv	51

JAGTEN PÅ HERLIGHED

Jagten på herlighed er en stærk drivkraft. Hvor ofte prøver vi ikke hårdere eller løber længere, når herligheden synes at være inden for rækkevidde? Vi er endda villige til at ofre personlig komfort for at få en chance for herlighed. Når vi gentager: “Ingen smerte, ingen gevinst!”, kæmper vi for at presse os selv videre. Vi ønsker, at vores liv skal tælle. Vi ønsker at blive fejret for at forfølge noget, der er værd at leve for.

Der er en grund til, at vi oplever denne dybe tørst efter herlighed. I Guds ord opdager vi, at vi er skabt til herlighed. Han formede vores kroppe og indblæste liv i os, så vi kunne kende storheden af hans hellighed og stå i ærefrygt over for den. Vores hjerter og sind var bestemt til at blive så grebet af Guds godhed, at vi villigt ville tilbede og adlyde ham. På den måde ville vi

afspejle Guds vidunderlige herlighed.

Men se dig omkring. Stråler verden af Guds hellighed? Nej, vel? Måske har du lagt mærke til, hvordan ondskaben har ødelagt vores verden. Der er lidelse, bitterhed, bedrag og død. Hvis vi er skabt til at kende Guds herlighed – hvad gik så galt?

Svaret, som Guds ord giver, peger på vores egne hjerter. Vi er skabt til at stole på Gud og give ham æren. Men vi insisterer på at søge vores egen ære i stedet. Vi har byttet Guds vilje ud med vores eget begær og stræbt efter at skabe os et navn. Dette er, hvad Bibelen kalder synd, og det er ulydighed mod Guds formål med os. Synd frister os til at finde tilfredsstillelse i vores egen skrøbelighed i stedet for i Guds storhed. Vi forsøger fejlagtigt at finde varig herlighed i vores identitet, vores arbejde eller vores drømme. Men igen og igen opdager vi, at vi står tomhændede og utilfredse. Vi opdager også, at vi er dømt, for vores synd går ikke Gud ubemærket forbi. Han er en retfærdig dommer. Vi står skyldige i at have forladt hans sandhed, mens vi forsøgte at opbygge vores egen. Straffen for denne synd er klart beskrevet: døden og en evig adskillelse fra Gud.

Men evangeliets budskab er herligt gode nyheder! Bibelen siger: “For således elskede Gud verden, at han

gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.” Jesus Kristus, Guds fuldkomne søn, tog menneskets skikkelse på sig, men uden menneskets synd. Han levede blandt mennesker uden at tage del i deres ulydighed. Han var trofast mod Guds vilje og ærede hans navn. Han afspejlede Guds herlighed fuldkomment.

Bibelen siger, at Jesus Kristus var “lydig indtil døden, ja, døden på et kors”. Hans lydighed førte ham til at dø på et kors. Hvorfor?

Her er svaret: Jesus Kristus tog vores dom på sig. Han døde vores død, for at vi kunne leve. Han bar den straf, vi skulle have båret. Han tog vores synder på sig, så vi kunne kende tilgivelse. Han gav sit liv, for at vi kunne stå accepteret foran Gud. Han døde for os, så vi kunne bekende vores synder og finde forløsning i ham. Dette er vidunderlige, herlige nyheder!

Tre dage efter sin død stod Jesus Kristus op igen. Han sejrede over dommen, døden og synden!

Bibelen udtrykker de gode nyheder sådan: “men Gud viser sin kærlighed til os, ved at Kristus døde for os, mens vi endnu var syndere.” I Jesus får vi gaven af tilgivelse, håb, fred og tilfredsstillelse. I Jesus er vi straks accepteret i Guds nærhed og opdager på ny skønheden

i hans kærlighed og hellighed. Dette er frelsen. Dette er virkelig herligt. Dette er evangeliet.

Kære ven, har du bekendt dine synder og troet på Jesus Kristus? Er du villig til at stole på hans død og opstandelse som den måde, hvorpå vi bliver frelst? Du kan blive frelst i dag. Han vil tilgive dig.

Vores bøn er, at du må tro på ham og opdage, at hans herlighed virkelig tilfredsstillter.

Kapitel 1

LIVETS LØB

Mange sagde, at det var umuligt. Dem, der forsøgte, kom igen og igen til kort. Målet var fristende tæt på og alligevel lige uden for rækkevidde. At løbe en engelsk mil (1.609 meter) på under fire minutter – det var mellemdistanceløbernes drøm. Siden 1945 havde rekorden stået på 4:01.4. I begyndelsen af 1950'erne kom en række konkurrenter, blandt andre australieren John Landy og amerikaneren Wes Santee, tæt på rekorden – 4:03.6; 4:02.4; 4:02.0. Den engelske løber Roger Bannister så tiderne blive kortere og kortere og vidste, at hvis han skulle have en chance for rekorden, måtte det være snart.

Som lovende ung amatør var Bannister blandt favoritterne på 1.500 meter ved OL i 1952 i Helsinki. Men der blev uventet tilføjet et ekstra semifinaleheat. Selvom han kvalificerede sig til finalen, tappede den ekstra runde ham for kræfter, og i den stærkt besatte

finale blev han en skuffende nummer fire.

Bannister stod ved en skillevej. Han havde sprunget OL i London 1948 over, fordi han mente, han var for ung og uerfaren. I mellemtiden var han begyndt på en lægekariere. De stigende krav i hans fuldtidsarbejde betød, at han næppe kunne træne ordentligt frem mod legene i Melbourne 1956. Efter to måneders overvejelse besluttede han at sigte efter at bryde fireminuttersgrænsen på milen.

Et par forsøg i 1953 bragte ham tæt på og overbeviste ham om, at fire minutter var muligt. Den 6. maj 1954 snørede Bannister løbeskoene på Iffley Road Track i Oxford, hvor han stillede op for British Amateur Athletic Association mod Oxford University. Det var en kølig, regnfuld dag med kraftige vindstød, som truede med at give svære forhold.

Bannister mødte op med nyslebne pigsko, behandlet med grafit for ikke at samle skidt. Efter en tyvstart kom løbet i gang. Han lagde sig ind bag sin pacer, Chris Brasher, som førte ham rundt de første to omgange. Halvejs var tiden 1:58. Brasher slap, og Chris Chataway tog over og trak Bannister den næste omgang til en mellemtid på 3:00.07. Det betød, at Bannister skulle løbe sidste omgang på under 59 sekunder.

Chataway førte gennem sidste sving, før han slap, og Bannister begyndte den sidste strækning alene. Han satte spurten ind med cirka 250 meter tilbage. Da målstregen nærmede sig, kastede Bannister sig frem og krydsede linjen, inden han kollapsede på banen – udmattet. Publikum holdt vejret, mens speakeren trak spændingen ud: “Tiden var 3 ...” – længere nåede han ikke, før jubelen brød løs. Det “umulige” var lykkedes.

Roger Bannisters fire minutter var en strålende sportslig præstation. Det fortæller os noget om hårdt arbejde, omhyggelig planlægning, træning og målrettethed – kvaliteter, som ikke bare prægede hans løbekarriere, men også hans virke som læge.

Egenskaber som disse gavner også vores eget liv. Livet bliver ofte sammenlignet med et løb: Der er en start og et mål, og der lægges mange kræfter imellem. Hvis livet er et løb, vi alle løber – hvad er så målet? Hvad venter ved målstregen? Livet kan være hårdt; vi bliver trætte og får lyst til at sænke farten. Alligevel fortsætter vi. Men hvad løber vi egentlig efter?

Gennem historien har de fleste mennesker troet på en form for efterliv. Nogle tror på karma og reinkarnation – at man vender tilbage i et endeløst kredsløb, og at ens gerninger i dette liv bestemmer ens plads i det næste.

Mange tror på en slags himmel, en tilstand af salighed. Forskellen ligger i, hvordan man mener, man når dertil.

For kristne findes svarene i Bibelen – Guds ord, hans fuldkomne og autoritative åbenbaring. Den giver os de oplysninger, vi behøver, og svar på de spørgsmål, vi alle stiller. Den er kortet, der viser ruten for det løb, vi kalder livet.

Åbner man en bibel, ser man de to hoveddele – Det Gamle og Det Nye Testamente – og inden i dem 66 bøger skrevet over cirka 1.500 år. Indholdet varierer fra historie til profeti, fra poesi til biografi, men tilsammen fortæller de, hvordan Gud handlede med sit folk.

Det Gamle Testamente fortæller om Guds folk før Jesu tid – deres seje og nederlag, deres råb og glæde. Vi ser Gud tugte dem for ulydighed og frelse dem fra fjender. Og vi hører ham love fuld og endelig frelse gennem en frelser, som skulle komme.

Denne frelser er Jesus Kristus – sandt menneske, der levede i Palæstina for to tusind år siden, og sand Gud i kød. Det Nye Testamente fortæller, hvem han er, hvad han gjorde på jorden, og hvad hans disciple sagde og gjorde, efter at han fór til himmels.

Det er Jesus, der er centrum i den kristne tro. Beretningen om, hvem han er, og hvad han har gjort for sit

folk, kaldes evangeliet – “de gode nyheder”. Det betyder, at vi kan blive løst fra vores synd og forsonet med Gud. Derfor ser kristne frem til at være hos Gud i døden og til at tilbede ham i uafbrudt glæde.

Fordi Gud er kærlig og barmhjertig, har han åbnet en vej for os gennem evangeliet, selvom store hindringer står i vejen. Vejen er troen på Jesus Kristus.

Apostlen Paulus, en af Jesu efterfølgere og forfatter til store dele af Det Nye Testamente, skrev: “Ikke at jeg allerede har grebet det eller allerede er blevet fuldkommen; men jeg jager efter det, om jeg virkelig kunne gribe det, fordi jeg selv er grebet af Kristus Jesus” (Fil 3:12).

Paulus’ ord minder os om, at vi endnu ikke er i mål. Han siger, at han “jager frem mod det, der ligger foran”. Han bruger billedet af en løber, der strækker sig ud efter målstregen. Sådan er det også i det kristne liv: Vi er ikke færdige, men vi er på vej. Vi kæmper, vi falder, vi rejser os igen – og vi fortsætter med blikket rettet mod Jesus.

Bibelen beskriver denne udholdenhed i troen som et løb, der kræver fokus, disciplin og håb. Det er ikke et kort sprint, men et maraton. Det kræver tålmodighed og udholdenhed. Det kræver, at vi ser bort fra alt, der tynger os, og især synden, som så let fanger os. Og

det kræver, at vi ser hen til Jesus, troens banebryder og fuldender (Hebr 12:1-2).

Derfor er spørgsmålet ikke blot, hvordan vi starter løbet, men hvordan vi afslutter det. Paulus kunne i slutningen af sit liv sige: “Jeg har stridt den gode strid, fuldført løbet og bevaret troen” (2 Tim 4:7). Målet for os er at kunne sige det samme – at vi ikke gav op, men blev ved med at løbe i tro.

Ved målstregen venter ikke en laurbærkrans, der visner, men en evig sejrskrans, som Herren selv giver (1 Kor 9:25; 2 Tim 4:8). Den, der holder ud, skal høre ordene: “Godt gået, du gode og tro tjener” (Matt 25:21).

Det er det kristne liv: et løb, der starter med Guds nåde, fortsætter i tro og udholdenhed, og som afsluttes i herlighed sammen med ham.

Kapitel 2

HVAD ER TRO?

Vi tror på Gud Fader, den Almægtige ...

Den apostolske Trosbekendelse åbner med ordene: “Jeg tror ...” Men hvad betyder det egentlig at sige, at man tror? Og hvad vil det sige at have tro? Tro er så central i kristendommen, at man til tider kalder hele religionen for den kristne tro.

For at forstå kristendommen må vi forstå, hvad det vil sige at tro. Mange ser tro som det modsatte af fornuft eller sanser – altså det, vi kan smage, se, røre, lugte og høre. Med andre ord stilles tro ofte op som modsætningen til de andre måder, vi lærer noget på. Nogle mener, at tro ligefrem strider imod fornuft og sanser, så at sand tro kræver, at man sætter fornuften til side.

Men det er ikke, hvad Bibelen lærer. Bibelen viser, at troen hviler på et solidt grundlag. Gud har givet os både fornuft og sanser, men troen rækker ud over, hvad de alene kan opfatte. Det kan virke mærkeligt, for mange

adskiller tro og viden. Men hvordan skulle vi kunne tro på noget, vi slet ikke forstår?

Allerede i Det Nye Testamente finder vi en tidlig kristen bekendelse, der var meget enkel: "Jesus er Herren." Man kunne godt sige ordene uden at forstå deres betydning. Men uden forståelse bekræfter man ikke meningen i ordene; man aflægger ikke en sand trobekendelse. På samme måde er det i dag: For at have tro på evange-

Er du vild med dette uddrag?